

i sig selv vakte ingen Uro hos ham. I hans Knaphul sad hendes frivilligt givne Pant, og i hans Øre klang endnu som en sød Forjættelse de Ord, hvormed hun havde villet flygte derhjemme i Haven: „Ikke nu! ... Ikke her!“ Han smilte allerede til hende med Besiddelsens Tryghed, mens hans øre Tanker tumlede den lykkelige Tid imøde, da hans lange Ensomhed var endt ... om tre, maaske fire, allerhøjst om fem Maaneder.

I lav Flugt var Jyttes Tanker gledet den modsatte Vej — tilbage til Fortiden, til hendes Veninder og deres Skæbner. De havde i den sidste Tid uafsladeligt beskæftiget hende, og om Natten havde de jaget gennem hendes Drømme som et Tog af Skræmmebilleder. Hun havde selv været tilstede ved deres Bryllup, huskede dem i deres sejrssikre Lykke under Myrtekrans og Brudeslør — og nu sad de rundt om og gjorde sig lystige over Ægteskabets Skuffelser eller søgte at skjule deres Skam. Der var Emmy, som allerede var bleven skilt to Gange og nu trøstede sig med god Mad og platoniske Tenorforelskelser. Og der var Lydia og Fennimore og — aa Gud ja! — stakkels Kitty, den fineste og kærligste af dem alle, hvem Samlivet med en smuk Garderofficer havde brutaliseret, saa hun nu var sunket ned i det sletteste Selskab og kastede sig fra Favn til Favn som en Tøjte. Torben Dihmer var jo hundrede Gange mere værd end nogen af de Mænd, hendes Veninder havde faaet; men til Gengæld var hun selv hundrede Gange urimeligere og fordringsfuldere end nogen af dem. Og Dihmer havde vel endelig ogsaa sine Fejl. Hvem kunde vide, hvad f. Eks. den nedarvede Kærlighed til Gaard og Jord og Kvæg og Svin med Tiden kunde udvikle sig til hos ham? Hvorfor skulde netop hun blive den ene lykkelige blandt tusinde, hvem Ægteskabet skuffede? Hvad Grund var der til at tro, at det ikke ogsaa engang skulde times hende at sidde som en forpjusket Høne og le af sin lange, dybe Drøm om Lykke? — Men da vilde hun hellere dø.

Et nyt Flodhestebrol fik hende til at fare sammen. De kørte gennem en Pinjelund, og lidt efter gjorde Vognen Holdt ovenover en lille By, hvor de skulde spise Frokost. Byen laa i Bunden af en bred Kløft, som aabnede sig ud mod Havet. Lande-